

ПБФ

УНИВЕРЗИТЕТ
У БЕОГРАДУ

ПРАВОСЛАВНИ
БОГОСЛОВСКИ
ФАКУЛТЕТ

бр. 0101-324/1
25.04.2018.

0600

Универзитету у Београду

Студентски трг 1

Београд

127 APR 2018

Примљено	Улог	Платено	Баланс
09 01202-9967/2-18			

Поштовани,

позивајући се на допис бр. 0101-324/1 од 25. априла 2018. достављамо Вам и Одлуку Наставно научног већа Православног богословског факултета Универзитета у Београду донету на седници одржаној 26. 04 2018.

С поштовањем,

Декан

Православног богословског факултета

Универзитета у Београду

проф. др Предраг Пузовић

ПРАВОСЛАВНИ БОГОСЛОВСКИ ФАКУЛТЕТ
Београд
Број 0104-308/8
Датум 26.04.2018. год.
Београд

Православни богословски факултет Универзитета у Београду на својој осмој седници Изборног и Наставно-научног већа, школске 2017/2018. године, одржаној дана 26. априла 2018. године, донео је следећу

ОДЛУКУ

1. Да се поднесе иницијатива Сенату Универзитета у Београду за доделу почасног доктората теолошких наука Његовом Високопреосвештенству Митрополиту волоколамском г. др Илариону (Алфејеву), председнику Одељења спољних црквених веза Московске Патријаршије и ректору аспирантуре и докторских студија исте.
2. Иницијатива за доделу почасног доктората подноси се за његов изузетан допринос научно-богословском истраживању, односно унапређивању научне мисли у домену библистике, патрологије, историје Цркве и других дисциплина, затим развоју високог теолошког образовања и посебно доприносу теолошке мисли на српском говорном подручју преко превода његових дела, гостовања на нашем Факултету, сарадњи између Православног богословског факултета и највише научно – просветне установе Руске Православне Цркве, као и за подршку нераскидивој историјској и егзистенцијалној повезаности Српске и Руске Цркве, Србије и Русије, српског и руског народа, српске и руске теологије, српске и руске науке и културе.
3. Ову Одлуку са образложењем ове иницијативе доставити Сенату Универзитета.
4. О спровођењу ове Одлуке стараће се Управа Факултета.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ - ДЕКАН:

Проф. др Предраг Пузовић
Проф. др Предраг Пузовић

0605

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ - ПРАВОСЛАВНИ БОГОСЛОВСКИ ФАКУЛТЕТ
11060 Београд, Мије Ковачевића 116
Тел. (011) 2762-958, 2762-732, 2769-107; Факс 769-205
<http://www.bfspc.bg.ac.yu>

бр. 0101-324/1

Београд, 25. априла 2018.

Сенату Универзитета у Београду
Иницијатива за доделу почасног доктората
Београдског универзитета
Његовом Високопреосвештенству
Митрополиту волоколамском г. др Илариону (Алфејеву),
председнику одељења спољних црквених веза
Московске Патријаршије и
ректору аспирантуре и докторских студија исте

Част ми је и пријатна дужност да, на основу одлуке Наставно-научног већа Православног богословског факултета, из седнице истог одржане 26. априла текуће године, доставим Сенату Универзитета у Београду Иницијативу за доделу почасног доктората Београдског универзитета Његовом Високо-преосвештенству митрополиту волоколамском г. др Илариону (Алфејеву), председнику Одељења спољних црквених веза Московске Патријаршије и ректору аспирантуре и докторских студија исте.

Митрополит Иларион (Алфејев) је једна од најугледнијих и најутицајнијих личности не само у Руској Православној Цркви него и у читавој Православној Цркви, па и у хришћанском свету уопште. Свој углед и утицај он не дугује само свом веома високом рангу и положају у јерархијској структури Московске Патријаршије него, много више, својим личним квалитетима и

заслугама како на пољу црквене администрације и дипломатије тако и на пољу богословске науке. Ти квалитети и заслуге су му, уосталом, и обезбедили место у организму његове Цркве и у теолошкој јавности, па, штавише, и у савременој музичкој средини.

Овде ћу укратко указати на његов допринос научно-богословском истраживању. Задивљујуће је, пре свега, колико је он објавио научно-богословски релевантних књига и текстова из библистике, патрологије, историје Цркве и других дисциплина. Ради се о десетинама књига, где посебно место заузима његова синтетичка студија о животу и учењу Исуса Христа (*Иисус Христос – жизнь и учение*) у шест томова, од којих најсажетији има 607 страна, а најобимнији 847 страна, издата у Москви 2017. године, као и о десетинама расправа и чланака по разним теолошким часописима. Већ сама његова библиографија – коју ћу вам доставити као прилог, заједно са биографијом – представља књигу, и то не малу.

Као пример његове научно-истраживачке савесности и акрибичности навешћу књигу *Духовный мир преподобного Исаака Сирина* (Алтейа, Санкт-Петербург 2012; српски превод: *Духовни свет преподобног Исаака Сирина, Беседа*, Нови Сад 2017.). То је најобухватнија и најсистематскија студија о овом значајном аскетском писцу у савременој православној патролошкој науци. Да би успешно приказао и аутентично интерпретирао учење светог Исака, наш аутор је претходно научио и древни сирски језик, који познају само малобројни филолози, оријенталисти и теолози. То је учинио из два разлога: први је његова жеља и намера да учење светог Исака проучи у целини, а то је могуће само ако се проучи и његово списатељско дело сачувано једино на сирском језику; други пак – његова жеља и намера да и текстове

светог Исака сачуване на грчком језику упореди са сирским изворником. Резултат је кохерентна, на изворима заснована и зато убедљива синтеза.

Најзад, ваља нагласити и присуство митрополита Илариона на нашем Православном богословском факултету, самим тим и на нашем Универзитету у Београду, односно његов допринос напретку теолошке мисли на српском говорном подручју преко преводâ многих његових дела на српски језик, као и преко његових повремених гостовања на нашем Факултету, где је одржао више запажених предавања и учествовао у дијалозима са наставницима и студентима нашег Факултета. Нарочито истичем чињеницу да он прима и свесрдно подржава све наше студенте који долазе на аспирантуру и докторске студије у Москву. Ова духовна веза и академска сарадња између нашег Факултета и највише научно-просветне установе Руске Православне Цркве рађа богате духовне и научно-богословске плодове. Личност која ту везу и сарадњу персонификује јесте, бесумње, личност професора др Илариона Алфејева. Она је и више од тога – израз нераскидиве историјске и егзистенцијалне повезаности Српске и Руске Цркве, Србије и Русије, српског и руског народа, српске и руске теологије, српске и руске науке и културе.

У прилогу достављам кратку биографију предложенога кандидата за доктора *honoris causa* нашег Универзитета.

Са одличним поштовањем и најбољим жељама

Декан Православног богословског факултета
Универзитета у Београду

др Предраг Пузовић
Проф. др Предраг Пузовић

Кратка биографија Митрополита волоколамског др Илариона (Алфејева)

Митрополит волоколамски др Иларион (Алфејев) истакнути је и угледни православни теолог. Обављао је низ година одговорне дужности у својој Цркви, а данас је председник Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије и стални члан Светог Синода Руске Православне Цркве, а врши и друге важне функције.

Рођен је у Москви 24. јула 1966. године. Од 1973. до 1984. године похађао је специјалну средњу музички школу. У узрасту од свега петнаест година постаје чтец, а 1983. године ипођакон митрополита волоколамског Питирима и вероватно најмлађи сарадник Издавачког одељења Московске Патријаршије. Године 1984. се уписује на Композиторски факултет Московске државне конзерваторије. Од 1984. до 1986. године служи војску. Године 1987. прекида своје редовне студије на Конзерваторији и прима монашки постриг у Вилну (Виљнус, Литванија). Исте године је рукоположен у чин јерођакона, а потом јеромонаха. Од 1988. до 1990. године био је настојатељ више храмова у Виленској (Виљнуској) епархији, а напослетку и саборнога храма у граду Каунасу.

На помесном сабору Руске Православне Цркве, одржаном 1990. године, био је делегат свештенства наведене епархије. Године 1989. завршава Московску семинарију, године 1991. Московску духовну академију, а године 1993. аспирантуру на истој Академији. Од 1991. до 1993. предаје на Московској духовној академији, на Светотихоновском богословском институту и на Православном универзитету светог Јована Богослова у Москви. Године 1995. стиче научни степен доктора философије на универзитету у Оксфорду. Почев од 1995. године, ради у Одељењу за спољне црквене везе и паралелно држи предавања у више духовних семинарија. У периоду од 1996. до

2004. члан је Синодалне богословске комисије. Од 1997. до 1999. године држи предавања на Световладимирској семинарији у Њујорку и на универзитету у Кембриџу (Велика Британија), да би исте, 1999. године, на Богословском институту Светог Сергија у Паризу, постао и доктор теологије.

У јануару 2002. хиротонисан је за викарног епископа при Сурошкој епархији (Велика Британија), а половином исте године је, у својству викара Московске епархије, постављен за шефа Представништва Руске Православне Цркве при европским међународним организацијама. У међувремену, 2003. године, изабран је за епископа бечког, задржавши и претходно поменућу функцију. Године 2005. изабран је за приват-доцента на универзитету у Фрибуру (Швајцарска) и постао добитник престижне Макаријевске премије у Москви за научни рад из области историје догматских спорова везаних за „имјаславски” покрет. Најзад, 2009. године, сад опет као викар Патријарха московског, са титулом *епископ волоколамски* (данас митрополит волоколамски), постаје стални члан Свештеног Синода, председник Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије и ректор Општецрквене аспирантуре и докторантуре светих Кирила и Методија. Ове три дужности, најодговорније после патријарашке службе, он са завидним успехом врши и данас. Такође је председник Синодалне библијско-богословске комисије и члан више других важних савета и комисија.

Носилац је великог броја признања и ордена, како државних (руских и страних) тако и црквених. Међу овим последњима су и три ордена Српске Православне Цркве: орден Светог Саве II степена, орден светога Константина Великог и орден Катарине Кантакузине-Бранковић.

*

Библиографија митрополита Илариона је веома богата и разноврсна (преко седам стотина наслова). Дела су му објављена на многим језицима: поред руског, на којем их има највише, ту су и дела на грчком, енглеском, француском, немачком, шпанском, италијанском, шведском, украјинском, пољском, чешком, славомакедонском, румунском, грузинском, мађарском, финском, кинеском и јапанском језику. Овде наводимо само оне његове књиге које су преведене на српски:

1. „Тајна вере: увод у православно догматско богословље” (превео *Ђорђе Лазаревић*, редактор превода *др Ксенија Кончаревић*), Краљево 2005.

2. „Живот и учење светог Григорија Богослова” (превео *Никола Стојановић*, редактор превода *др Ксенија Кончаревић*), Краљево 2009.

3. „Ви сте светлост свету: беседе о хришћанском животу” (превео *Никола Стојановић*, редактор превода *др Ксенија Кончаревић*), Краљево 2009.

4. „Христос Победитељ ада: тема Силаска у ад у источнохришћанском Предању” (превела *Марија Дабетић*), Крагујевац 2010.

5. „Православно богословље на размеђу векова” (превела *Марија Дабетић*), Крагујевац 2011.

6. „Патријарх Кирил: живот и гледишта” (превела *др Ксенија Кончаревић*), Београд 2012.

*

Не треба, наравно, прећутати ни плодну и упечатљиву композиторску делатност овог вишеструко обдареног јерарха. Његова позната „Пасија по Матеју” изведена је својевремено и у Београду.

Биографија Митрополита волоколамског Илариона (Алфејева)

Митрополит Иларион (у свету Григорије Валериевич Алфејев) рођен је 24. јула 1966. године у Москви. Од 1973. до 1984. године студирао је у Московској средњој специјалној музичкој школи у класи виолине и композиције. Са 15 година постаје чтец у цркви Васкрсења у Москви. Као ипођакон Митрополита волоколамског Питирима (Нечаева), 1983. године на послушању је у Издавачком одељењу Московске Патријаршије. Годину дана касније, после завршетка школовања, уписао се на Московски државни конзерваторијум. Од 1984. до 1986. године служио је у војсци.

У јануару 1987. године добровољно је напустио студије на Московском конзерваторијуму и постао је искушеник Светодуховског манастира у Виљнусу, где је 19. јуна 1987. године пострижен и замонашен од стране Архиепископа Виљнуса и Литваније Викторина, притом добивши име по светом Илариону Новом (празнује се 6/19 јуна). У истом храму од руке истог Епископа 21. јуна рукоположен је у чин јерођакона. У Саборном храму у Виљнусу, са благословом Архиепископа Виљнуса и Литваније Викторина, 19. августа 1987. године рукоположен је у чин јеромонаха од стране Архиепископа уфимског и стерлитамакског Анатолија (сада Архиепископ керченски). Од 1988. до 1990. године служио је као настојатељ храмова широм Епархије. Године 1990. именован је настојатеља Саборне цркве Светих Благовести у Каунасу. Године 1990. као делегат своје Епархије учествовао је у раду Помесног сабора Руске Православне Цркве. Године 1989. дипломирао је на Московској богословији, а 1991. на Московској духовној академији стиче звање кандидата богословља. Године 1993. завршио је постдипломске студије на Московској Духовној Академији.

Од 1991. до 1993. године предавао је Омилитику, Свето Писмо Новог Завета, Догматику и Грчки језик на Московској Духовној Академији. Од 1992. до 1993. године предавао је Нови Завет на православном Светотихоновском богословском институту и Патрологију на Руском Православном Универзитету Светог апостола Јована Богослова. Године 1993. одлази на Оксфорд, где је под руководством Епископа диоклијског Калиста (Вера) радио докторску дисертацију на тему "Свети Симеон Нови Богослов и православно Предање". Године 1995. докторирао је на Универзитету Оксфорд, са звањем доктора филозофије.

Од 1995. радио је у Одељењу за спољне црквене односе Московске патријаршије, а од августа 1997. до почетка 2002. године на челу је Секретаријата за међухришћанске односе. Од 1995. до 1997 године предавао је Патрологију у смоленској и калушкој Богословији. Године 1996. предаје Догматско богословље на Православној богословији Светог Германа на Аљасци (САД). Од јануара 1996. године члан је свештеничког братства храма Свете великомученице Екатарине у Москви (Подворје Православне Цркве у Америци). Од 1996. до 2004. године био је члан Синодалне богословске комисије Руске Православне Цркве. Од 1997. до 1999. године предавао је Догматско богословље у Богословији Светог Владимира у Њујорку (САД) и Богословље Источне Цркве на Богословском факултету Универзитета у Кембриџу (Велика Британија). Године 1999. на Богословском институту Светог Сергија у Паризу стекао је звање доктора теологије.

На Васкрс 2000. године у цркви Свете Тројице у Москви, Митрополит смоленски и калињинградски Кирил произвео га је у чин игумана. Одлуком Светог Синода од 27. децембра 2001. године изабран је за Епископа керченског, викара Сурошке епархије. На празник Рођења Христовог 2002. године, у Успењском саборном храму у Смоленску,

Митрополит смоленски и калињинградски Кирил одликује га чином архимандрита. После недељу дана, 14. јануара 2002. године у москвском храму Христа Спаса, хиротонисан је у чин Епископа. Хиротонијом је началствовао блаженопочивши Патријарх московски и целе Русије Алексеј II уз саслужење десет епископа.

Одлуком Светог Синод од 17. јула 2002. године именован је за Епископа подољског, викара Епархије московске, и Главног представника Руске Православне Цркве у европским и међународним институцијама. Одлуком Светог Синода од 7. маја 2003. године именован је за Епископа Беча и Аустрије са привременим управљањем Епархијама у Будимпешти и Мађарској. Такође изабран је и за представника Руске Православне Цркве при европским институцијама у Бриселу.

Дана 1. фебруара 2005. године изабран је за доцента на Богословском факултету Универзитета у Фрибургу (Швајцарска) на катедри за Догматско богословље. Дана 24. август 2005. године добио је Макаријевску награде за рад "Свете тајне Цркве".

Дана 31. март 2009. године Његова Светост Патријарх московски и целе Русије Кирил и Свети Синод именују га за председника Одељења за спољне црквене везе Московске патријаршије, као и за сталног члана Светог Синода, са титулом "Владика волоколамски, викар Патријарха московског и целе Русије." У исто време именован је за ректора новооснованог Центра за постдипломске студије Московске патријаршије Свети Кирило и Методије. Дана 9. априла 2009. године именован је за настољатеља храма иконе Мајке Божје "Свих жалосних радост" у Москви. Његова Светост Патријарх московски и целе Русије Кирил, 20. априла 2009. године, производи га у чин архиепископа, а 1. фебруара 2010. године у чин у митрополита.

Дана 28. маја 2009. године постаје члан Савета за сарадњу са верским удружењима под управом Председника Руске Федерације. Дана 26. јула 2010. године постао је члан Патријаршијског савета за културу. Члан Савета фонда Руски мир постаје 13. јануара 2010. године.

Академска звања и дипломе

Доктор философије Универзитета у Оксфорду (1995).
Доктор теологије Богословског института Светог Сергија у Паризу (1999).

Почасни доктор Руског државног социјалног универзитета.

Почасни доктор теологије Богословског факултета Универзитета у Каталонији.

Почасни професор Руске хришћанске хуманитарне академије.

Професор на Универзитету у Фрибургу (Швајцарска).
Члан Савеза композитора Русије.

Члан редакције часописа "Богословски радови" (Москва), "Црква и време" (Москва), *Studia Monastica* (Барселона), научно-историјске серије "Византијска библиотека" (Санкт Петербург).

Награде

Добитник је грамата Патријарха московског и целе Русије (1996 и 1999), Орден "За храброст и пожртвовање" Републике Литваније (1992), Орден Кнеза Константина Острошког Пољске Православне Цркве (2003), Сребрни орден Светог Инокентија Православне Цркве у Америци (2009), Орден Светог мученика Исидора Естонске Православне Цркве Московске Патријаршије (2010), Орден Светог благоверног војводе Стефана Великог Православне Цркве Молдавије (2010), Орден Светог апостола и јеванђелиста Марка Православне Цркве у Александрији (2010), златна медаља «*Sigillum Premium*» Универзитета у Болоњи (Италија) (2010).

Публикације

Аутор је више од 700 публикација, укључујући и монографије из патрологије, догматске теологије и црквене историје, као и преводе дела Светих Отаца са грчког и сиријског језика.

Књиге Митрополита Илариона:

Тајна вере.

Увод у догматско богословље (1996) (преведена на српски језик, Епархија жичка),

Живот и учење Св. Григорија Богослова (1998)
(преведена на српски језик, Епархија жичка),

Духовни свет Св. Исака Сирина (1998),

Свети Симеон Нови Богослов и православно Предање
(1998),

Православна теологија на прелазу векова (1999),

Свете тајне Цркве (2 тома, 2002),

У то православно хришћани верују.

Катихетске беседе (2004),

Православље (у 2 тома, 2008-2009),

Патријарх Кирил.

Живот и поглед на свет (2009).

Музичка дела

Аутор је више музичких дела: "Божанствена Литургија" и "Свеноћно бденије, симфонија "Песма успона" за хор и оркестар, ораторијум "Страдање по Матеју" за солисте, хор и оркестар, "Божји Ораторијум" за солисте, хор дечака, мешовити хор и симфонијски оркестар.

Извор: www.mospat.ru